

Zakalený zrak

Jon bol kusisko chlapa. Vysoký mohol biť tak meter deväťdesiat šesť a k tomu prislúchala aj svalnatá postava. Široké ramená a ruky pretkané hrubými žilami. Tvár mu pokrývalo niekoľko drobných jaziev a jedna veľká sa mu tiahla po vyholenej lebke.

Jeho mocné čeľuste monotónne prežúvali denný prídel. Tmavými očami sledoval svoju štíhlu, desaťročnú dcéru Lindu ako zápasí s tvrdými kúskami mäsa.

Linda bola jeho zmyslom života. Nikoho iného okrem nej už v Mantova nemal. Žena mu zomrela pri pôrode dcéry a útechu nachádzal už len v trestaní mutantov za všetky tie nešťastia, ktoré spôsobili jemu a jeho blízkym. Pri obrane pred mutantmi videl Jon také hrozné veci, aké si bežný človek nevie ani len predstaviť.

Ale aj toho večného bojovania mal už dosť. Po novom už obyvatelia nebojovali len proti mutantom, ale aj medzi sebou. Nedávno nejaký blázon odpálil bombu v prístupovej ktorá viedla k sektoru v ktorom Jon býval. Našťastie chodbu vypratali a toho blázna nakoniec popravili.

Bol to jeden z mála prípadov, keď bol za tie dlhé roky v podzemí niekto popravený. Počet obyvateľov v Mantove sa po nedávnom útoku Olpských červov rapídne znížil. Padlo v ňom veľa dobrých vojakov, ktorých nemal kto nahradiť. Umrelo cez štyri stovky ľudí.

Politická situácia v Mantove bola veľmi zlá. Ľudia kradli, zásoby potravín sa zhoršovali, úroveň armády sa znižovala a ľudia boli celkovo nespokojní. Predovšetkým za to mohlo vedenie podzemného krytu.

To však bolo nedostupné. Malo vlastnú časť krytu ktorá bola silno chránená ich osobnou ochrankou.

Viacero ľudí zhrýzali revolučné myšlienky, no nikto sa ich neodvážil zrealizovať.

Jon bol celkom rád. Po veľkom útoku Olpských červov ho povýšili na čatára. Čatár Jon Müller. Okrem toho že to dobre znelo malo to aj iné výhody. Dostával o trošičku väčšie prídelý a taktiež ho brli z väčšou vážnosťou.

- Čatár Jon Müller ?, - prerušil Jona zo zadumania salutujúci vojak vo dverách.

- Áno. To som ja, - odkývol Jon rukou. – Čo si prajete ?

- Mám rozkaz okamžite vás odprevadiť do operačného centra Lovcov. Nič si neberte len pote. – Jon z vojakovho vystupovania usúdil že to naozaj ponáhľa.

- Linda ? Zvládneš to tu na chvíľu sama ?, - usmial sa otec na svoju dcéru. Zas ju musel nehať osamote. Vadilo mu to, ale nič iné sa robiť nedalo.

- Ale samozrejme,- usmiala sa Linda. – Čo ma nepoznáš ?

-Jon sa hlasno zasmial a stisol dcéru v naručí. Keď je nakoniec pustil, videl že vojak nervózne podupkáva nohou. Zamračil sa naňho a pohol sa v pred.

Vojak včas uhol z dverí a rezkým krokom vyrazil za zjazveným čatárom. Ani ho nemusel sprevádzať. Jon dobre vedel aj sám, kam sa má dostať.

Prešli niekoľkými chodbami až dorazili k výťahu. Nastúpili doň a vyviezli sa o štyri poschodia vyššie. Tam znova prešli niekoľkými chodbami. Bolo tam celkom rušno.

Všade pobiehali ľudia či už z debničkami alebo hrbami papierov. Nečudo. Boli na armádnom poschodí kde bolo umiestnené aj množstvo skladov. Jon čoskoro dorazil k veľkým ocelovým dverám, ktoré prehradzovali chodbu.

Obzrel sa za seba a čakal kým ho zadychčaný vojak dobehne.

Keď konečne pribehol pozrel na Jona no jeho pohľad mu nedovolil vydýchnuť a tak radšej vojak rýchlo našiel svoju služobnú kartu a priložil ju ku skeneru na dverách. Skener zapípal a dvere sa začali otvárať.

Jon na nič nečakal a vbehol dovnútra. Otvorila sa pred ním rozľahlá hala osvietená množstvom svetiel. Jonovi udrela do nosa vôňa oleja. Všade boli rozmiestnené rôzne armádne stroje. V hale bolo zopár vojakov a asi traja mechanici opravovali nejaký rozobratý stroj.

Jon prešiel krížom cez halu a zamieril ku kanceláriám. Spoza žalúziami zastretých okien prenikalo kúsok svetla.

Jon nečakal na vojaka a nahrnul sa k dverám.

Keď môžu oni rušiť mňa, môžem aj ja ich pomysleť si, zabúchal na dvere a hneď vletel do miestnosti. Od malého stolíka v rohu miestnosti sa naňho upieral pár ľadovo modrých očí. Akoby ten chlapík čakal že Jon vtrhne do miestnosti.

Čatára to trochu zarazilo no nič na sebe nedal znať.

- Čatár Jon Müller sa hlási do služby, - bleskovo vysypal Jon a ostal stáť v pozore.

Plukovník Levinsky nechal Jona chvíľu tak až nakoniec prehovoril, - Pohov. – Bradou ukázal na jedno z dvoch kožených kresiel pred stolom a sklonil sa k nejakým papierom rozhodným pred sebou.

Jon zaváhal ale napokon si predsa len sadol. Zrakom premeriaval útulne zariadenú kanceláriu. Vyvolávala v ňom pocit domova.

O plukovníkovi Levinskom sa povrávalo všeličo. Jedny hovorili že to bol bezohľadný sadista a iný zasa že bol len precitlivená bábika.

Dva veľmi odlišné názory. Na Jona nepôsobil ani ako sadista, ani ako bábika. Pripomínal mu skôr človeka, ktorý si zodpovedne spraví svoju prácu, ale hneď ako mu skončí zmena, už sa o nič nezaujíma.

Každopádne bol to schopný mu keď sa vypracoval na post plukovníka u Lovcov.

- Jon Müller. Okrem svojej dcéry Lindi už nemáte žiadnu rodinu ?

Jona otázka maximálne zaskočila ale predsa len odpovedal, - žiaľ, nie. – Pozeral pri tom Levinskemu priamo do ľadových očí.

Levinsky bol stredne vysoký štíhly päťdesiat ročný chlap a okrem tých očí na ňom nebolo nič zaujímavé. Napriek tomu z nich sálala obrovská sebadôvera a človek ktorý sa do nich pozrel, mal pocit že je najposlednejší kus odpadu.

- Máte skvelé bojové schopnosti a dlhoročné skúsenosti. Takých ľudí bi sme potrebovali, - Levinsky dopovedal a uprene pozrel na Jona. Ten však neodpovedal. Tváril sa že nevie kam tím plukovník mieri.

- Radi bi sme vás prevelili k Lovcom. Potrebujeme nových bojovníkov ktorý budú schopný prežiť na povrchu. Potrebujeme nových kvalitných prieskumníkov. Pri útoky Olspských červov sme utrpeli vážne straty a potrebujeme doplniť stavy mužstiev.

- Nie.

- Samozrejme. Môžete odmietnuť. Ak vás prevelíme aj napriek tomu môžete sa odvolať a tak ďalej ale načo viesť bezvýznamné boje keď to môžeme vyriešiť po dobrom ? Čo tak okamžité povýšenie na rotného ?

Rotný bola lákavá ponuka. Ale tráviť ešte menej času z Lindou a vystavovať sa na povrchu ešte väčšiemu riziku ?

-Nie, - bez akejkoľvek emócia znova uťal Jon.

Levinsky vypustil z rúk papiere, prekrížil si prsty a popukal si ich. Nadýchol sa a skúsil to znova, - okamžité povýšenie na rotného a presťahujeme vás aj vašu dcéru do lepšieho sektoru kde umožníme vašej dcére vzdelávať sa za polovičnú cenu a zvýšime vám prídely o desať percent.

- Dvadsať.

-Pätnásť.

-Dohodnuté.

- No vidíte, - uškrnul sa Levinsky, - predsa sme sa dohodli. V najbližších troch dňoch vás navštívi vojak z potrebnými dokumentmi a oznámi vám kedy nastúpíte do služby. – Levinsky zmĺkol a čakal že Jon niečo povie no ten ostal ticho.

Keď Levinsky pochopil že sa od neho už nič nedozvie len zašomral popod nos že môže odísť. On sa zodvihol z kresla, zasalutoval a opustil kanceláriu. Keď prechádzal popri šiestich vojakoch sediacich na lavičkách na kraji haly zacítil alkohol.

Zarazilo ho to lebo alkohol už necítil dávno. Ten sa v Mantove používal len na medicínske a iné vedecké účely.

Skúmavo si premeral ten zvláštny poltucet veteránov. Vyzerali ako banda krvilačných hrdlorezov. Jon radšej odvrátil zrak a pridal do kroku.

*

Keď si išiel Jon po obede trochu schrupnúť, znova ho vyrušil vojak. Priniesol potrebné papiere pre prevelenie Jona k jednotke Lovcov a taktiež aj papiere oznamujúce Jonove povýšenie. V papieroch bolo uvedené aj to, že Jon sa má hneď na druhý deň dostaviť do služby.

Jon vypísal zopár tlačív a tie vrátil vojakovi. Ten hneď uháňal preč a Jon sa znovu zvali na pohovku. Nemal absolútnu chuť robiť niečo iné. Chvíľu sa na seba hneval, že ponuku prijal ale keď mu Levinsky navrhol tie podmienky nemohol odmietnuť. Pre lepšiu budúcnosť Lindy v tomto bezútešnom svete by urobil čokoľvek.

Na druhý deň o 05:00 ráno už čakal Jon vo veľkej hale – ústredni Lovcov. Pridelili mu tri uniformy, služobnú pištoľ, špeciálne oblek slúžiaci ako ochrana pred radiáciou, slnečným žiarením a inými faktormi ohrozujúcimi človeka na povrchu.

Pridelili mu aj služobný samopal AK92. Jon bol zvyknutí na ťažší model AK95 no AK92 bol praktickejší a mal väčší zásobník.

K tomu všetkému dostal ešte ďalšie súčasti vybavenia a pridelili mu malú kanceláriu asi päť dverí od Levinskeho kancelárie.

Miestnosť bola skromne zariadená. Pri zadnej stene oproti dverám stál jednoduchý drevený stôl. Za ním bola kovová stolička na kolieskach. V rohoch miestnosti stáli dve mohutné skrine. Na stole boli umiestnený služobný počítač a oproti stolu dve jednoduché drevené stoličky.

Jonovi dali trocha času aby sa zabýval a zvykol si na nové prostredie. Jon týmto časom nemrhal a pilne pracoval. Do kancelárie si zaobstaral príručný stolík, na stenu navrtal vešiaky a na podlahu rozprestrel červený koberec pokrytý všelijakými ornamentmi.

Na steny rozvešal zopár obrazov a na stvol postavil zarámovanú fotku svojej rodiny. Bol tam on, dcéra Linda a jeho manželka.

Všetkým týmto mohol poveriť niekoho iného vzhľadom na to že mal celkom vysokú hodnotu, no on si to radšej spravil sám. Zvyšok času strávil tým, že sa zoznamoval zo všetkým čo sa nachádzalo v týchto kasárňach Lovcov. Preskúmal každú jednu dielňu a ak to bolo možné, navštívil aj každú jednu kanceláriu kde prebývali dôstojníci.

Na konci týždňa Jona navštívil Levinsky. Zjavil sa vo dverách jeho kancelárie. Jon bol práve zabrdnutí do práce z nejakými papiermi no keď zbadal Levinskeho hneď vyskočil zo stoličky a zasalutoval.

- Pohov, - zasmial sa Levinsky. – Tuná medzi nami šaržami už nemusíte salutovať. Už ste naším členom. Na týchto veciach až tak nebazírujeme, - dokončil z úsmevom Levinsky a podal Jonovi ruku. – Albert.

Jon sa natiahol ponad počítač na stole a opätovoľ pevný Levinskeho stisk, no úsmev sa na jeho tvári nezjavil. Na tom chlapovi mu niečo nesedelo. Nevedel čo, no dával si naňho dobrý pozor.

- Posadte sa – ukázal Jon na jednu z drevených stoličiek oproti stola.

- Ďakujem, ale to nebude potrebné. Verím že za týždeň ste sa tu už zabývali a zútulnili ste si to tu – rozhliadal sa Levinsky po stenách miestnosti. – Ten čo tu býval pred vami tu mal len to čo ste tu našli. Ba ani tieto dve stoličky tu nemal, - prešiel Levinsky rukou po operadle jednej zo stoličiek. - Každopádne neprišiel som sem viesť zdĺhavé debaty. Musím vás zoznámiť z vašim novým mužstvom. Sú to ostrieľaní veteráni. Nebudú vás brať vážne kým im nedokážete že ste skúsený bojovník a veliteľ.

- A to mám urobiť ako ? Tuná v kasárňach ?, - odsekol Jon príkrejším tónom, ako chcel.

Levinsky odtrhol pohľad od jedného z obrazov a uprel skúmový pohľad rovno do Jonových očí. – Čoskoro sa vám naskytne príležitosť. Keďže máte hodne skúseností z bojom, rozhodli sme sa preskočiť vaše prevycvičenie u Lovcov. Zanedlho vás vyšleme aj z vašimi mužmi na povrch.

Jona to zarazilo. Prečo by ich len tak vysielali na povrch ? Muselo to byť niečo mimoriadne.

Levinsky postrehol vzrušenie na Jonovej tvári a usmial sa. Prešiel pár krokov ku dverám, otvoril ich a gestom naznačil Jonovi že už je čas ísť. Jon vybral zo stola služobnú pištoľ, zasunul ju do puzdra na opasku a na hlavu si narazil veliteľskú čapicu.

Potom vykročil za Levinským.

Prešli asi dvadsať metrov kým došli na malé voľné priestranstvo uprostred haly. Stálo tam nastúpených asi štyridsať vojakov. Všetci v čistých a vyžehlených uniformách.

Levinsky zastal rovno pred nimi. Jon vedľa neho.

Jon čakal že obyčajní vojaci zasalutujú aspoň takým šaržám ako sú oni ale nič sa nestalo. Chvíľu všetci na seba pozerali a potom Levinsky zakričal, - Pohov chlapi.

Vojaci sa trochu uvoľnili ale temer to nebolo vydno.

- Vojaci, - spustil hlasno Levinsky, - rád by som vám predstavil vášho nového veliteľa rotného Jona Müllera. U Lovcov je síce nováčik ale pri armádnych jednotkách vykazoval vynikajúce výsledky.

Jon sledoval vražedné pohľady niektorých Lovcov. Keď pozrel do očí nízkemu ale zato v pleciach širokému chlapovi s vyholenou a potetovanou hlavou zamrazilo ho. Toho vojaka si pamätal. Videl ho pred týždňom keď bol prvý krát. Medzi jeho novým mužstvom boli viacerí ktorých vtedy videl.

- Ako ste si istotne všimli, - pokračoval Levinsky, - pri nedávnom útoku Olpských červovou sme utrpeli vážne straty. Preto sme sa rozhodli zo zvyškov zničených jednotiek poskladať špeciálny oddiel ktorý bude pravidelne vykonávať rôzne misie na povrchu.

Oddiel sme nazvali Chiméra ale oficiálny názov znie Prvá špeciálna rota určená pre zložité operácie na zemskom povrchu. Zatiaľ má Chiméra dokopy 43 členov vrátane rotného Müllera ktorý bude najvyšším veliteľom. Veríme že časom sa rady Chiméry rozrastú ale to zatiaľ nie je možné. Navyše ide o jednotku o ktorej vzniku má poňatia len zopár ľudí, takže oficiálne ste obyčajný pešiaci. Rozumieme si ?, - uprel Levinsky svoj ľadový pohľad na vojakov osvetlených množstvom neoniek zo stropu.

- Áno pane, - rozľahlo sa veľkou halo.

- To som naozaj úprimne rád. Teraz máte rozchod, ale hocikedy môžeme vyhlásiť pohotovosť takže budete pripravený.

Levinsky pozrel na Jona a ten pochopil že ho má nasledovať. Vyrazili k Levinskeho kancelárii. Tam sa Jon usadil do koženého kresla a pozorne počúval čo mu Levinsky povie.

- Je vám dúfam jasné že odtiaľto už nevyklíznete ?, - spýtal sa Levinsky Jono kým sa prehraboval v skrini a niečo hľadal.

- Áno pane. Vymysleli ste to naozaj šikovne, - odvetil bez akejkoľvek emócie Jon no vo vnútri ho šlo roztrhnúť od zlosti. – Len mi nejde do hlavy prečo ste vybrali práve mňa ?

- Boli ste najvhodnejší typ. Takmer bez rodiny, skvelé bojové výkony, žiadny hlupák a navyše dôsledne poslúchate a plníte rozkazy, - dokončil Levinsky a hodil pred Jona hrubý fascikel z papiermi.
- Tu máte každú jednu informáciu a každom členovi Chiméry. Dôkladne si to preštudujte. A choďte už domov. Dva dni máte voľno. Potom začneme tvrdo pracovať.

Jon pozeral na fascikel na stole na napokon a zdvihol a vzal ho. Pomaly vykročil k dverám a keď položil ruku na kľučku Levinsky za ním od skrine zavolať, - A nezabudnite, nikomu ani slovo.

*

Jon už hlboko spal, keď mu na stole začal vibrovať jeho služobný komunikátor. Okamžite ho vystrelo na stoličke. Zaspal na stole v obývacej miestnosti. Nemohol si zvyknúť na lôžko v novom bite. Linde sa tu páčilo. Mala tu nových kamarátov. A v škole ju zaradili do novej triedy. Bola šikovná, zaslúžila si niečo viac.

Jon chytil komunikátor a zdvihol prichádzajúci hovor.

- Tu rotný Jon Müller. Počúvam, - prehodil unaveným hlasom.

- Tu centrála Lovcov, - ozval sa energický hlas, - okamžite sa dostavte do kasární.

Jon odtiahol komunikátor od ucha a skontroloval čas. Bolo 01:27. Čo o takom čase od neho mohli chcieť. Radšej sa nič nepýtal len potvrdil že sa tom dostaví.

- Vykonám, - uľal Jon a zložil. Rýchlo zobral z druhej stoličky pokrčenú uniformu a navliekol sa do nej. V opasku mal už pripravenú aj služobnú pištoľ.

Viac mu toho nebolo treba a tak vykročil k dverám no vtom si spomenul na Lindu. Vedel že je samostatná no aj tak zobral papier a ceruzku.

Napísal jej odkaz že musel skoro odísť do práce a nevie kedy sa vráti. Keby niečo potrebovala nech ide do susedov, lebo sa mu pravdepodobne nedovolá.

Odkaz nechal v obývacej miestnosti na stole a vyrazil do kasární. Netrvalo mu to ani tri minúty. Kartou si odblokoval vstupné dvere a vošiel dovnútra. Všade pobiehali vojaci a personál. Jon si to namieril do Levinskeho kancelárie.

Vošiel bez klopania a našiel Levinskeho ako niečo vykladá dvom vojakom. Levinsky skontroloval kto prišiel a keď zbadal Jona vojakov poslal von.

- O čo ide ? Deje sa niečo vážne ?

- Práve sme zahájili operáciu Vrták. Uskutočnite ju vy a vaša jednotka. Potrebné dokumenty máte na stole v kancelárii. Máte čas do 05:30. O 06:00 vyrážame. Buďte pripravený. A pošlite tých dvoch naspäť. Ďakujem.

Jon vedel že pýtať sa ďalej nemá význam a tak poslúchol. Vojakov poslal dovnútra a vošiel do svojej kancelárie. Sadol si na kolieskovú stoličku, zažal svetlá a chytil do rúk zväzok papierov.

Pustil sa do čítania.

O tridsať minút mal dokonale naštudované všetko potrebné. Išlo o tajnú operáciu, kedy mali Lovci na povrchu nájsť a vyhladiť hniezdo akýchsi mutantov. Vzápätí mali niekoľko tiel mutantov priniesť do krytu. A mali priniesť aj živé vzorky. Lovci v spolupráci z niektorými medikmi rozbehli projekt výskumu mutantov. Mali v pláne získať o nich čo najviac informácií, aby sa mohla Mantova lepšie brániť.

Z Jonom malo ísť na povrch všetkých 42 členov Chiméry. K úlohe im boli poskytnuté štyri Ťavy. Špeciálne, obrnené, štvornápravové vozidlá zo solárnymi kanónmi.

O 05:00 Jon zašiel do skladu. Zobral si svoj ochranný oblek do ktorého sa hneď navliekol a zašiel si po svoj služobný samopal AK92. Do puzdier si vložil zásobníky z rôznim druhom streliva. Boli tam zásobníky z aqardínovými strelami – aqardín bola chemická látka ktorá v strele prenikla dovnútra tela

a tam nepriateľa rozožrala behom pár sekúnd na mazľavú hmotu – zásobníky z trhavými strelami aj zo zápalnými strelami.

Jon si ešte nabral zopár granátov a na opasok si pripevnil kvalitne nabrúsený nôž ktorý mal na opačnej strane zúbkovanú čepeľ.

Keď sa pripravil vyšiel do stredu haly kasární. Pomaly sledoval ako sa jeho muži zoraďujú do útvarov. O 05:30 sa pozrel na komunikátor. Jeden vojak chýbal. Jon ho práve videl ako vybehol zo skladu. K ostatným sa zaradil o 05:32.

Jon naňho zazrel a zakričal, - vystúpte si z radu vojak.

Vojak spravil dva kroky a vystúpil spomedzi ostatných. Čakal.

- Hneď ako sa vrátíme z misie odložíte svoje služobné veci a budete sa hlásiť u mňa v kancelárii. Tam dostanete potrebné papiere a v kasárenskej väznici nastúpíte na výkon trestu v podobe štvordňovej samotky. Zaradíte sa.

Vojaka akoby ovalili obuchom. Toto od nového veliteľa nečakal nikto. Ani Jon nevedel prečo to urobil. A vlastne vedel. Keď už mu udelili velenie nad Chimérou urobí s nej poriadne špeciálne komando.

Keď sa vojak vrátil do radu Jon pokračoval.

- Nadstavte sa na svojich komunikátoroch v prilbách frekvenciu 33,8. Hneď.

Chlapi prekvapivo bez zaváhania a reptania uchopili prilby a pustili sa do nastavovania. Keď boli hotový Jon znova spustil.

- Základné veci o misii Vrták poznáte. Zo zvyškom vás oboznámim neskôr. Teraz sa rozdeľte do desaťčlenných skupín. V každej skupine chcem mať dvoch šoférov a aspoň jedného strelca. A dobre bi bolo aby bol v každom oddiely aspoň jeden čatár. Keď nie čatár aspoň nejaká vyššia hodnosť od vojaka.

V hale nenastal ruch ako to Jon čakal. Vypadalo to akoby sa všetci poznali a oddiely vytvorili behom minúty.

Boli nastúpený v štyroch samostatných jednotkách.

- Výborne. Bežte k svojim strojom a pripravte sa. Za chvíľu vyrážame.

Jon sa vybral k Ťave v ktorej mal vytvoriť velenie. Cestou zazrel že z jednej z kancelárií sa cez zastreté žalúzie naňho upierajú chladné modré oči.

Nenechal na sebe nič znať a pokračoval ďalej. Po rebríku vyliezol na ťavu a cez poklop vošiel dovnútra. Vo veži boli dvaja strelci.

Výborne. Snáď je to tak aj v ďalších vozidlách. Jon sa predral pomedzi vojakov sediacich na laviciach pri stenách vozidla k šoférom. Usadil sa tesne za nich. Oproti nemu bolo miesto z mikrofónmi a podobnými zariadeniami. Jon sa pozrel na chlapov.

- Je tu niekto spojár ? Alebo máte skúsenosti z niečím takým ?

- Kedysi som bol operátorom, - ozval sa jeden z vojakov.

- Výborne. Pod' sem a tuto si sadni. – Vojak opatrne prišiel a zasadol k prístrojom. Aj bez rečí pochopil čo sa od neho bude chcieť. Začal zapínať prístroje. Jon postrehol že možno nemá ani dvadsaťpäť rokov. - Ako sa voláš chlapče ?

- Erminio. Erminio Gallo.

- Dobre Erm. Počúvaj. Vieš čo bude tvojou úlohou ? Musíš zabezpečiť spojenie nás s ostatnými posádkami a taktiež spojenie komunikačnou linkou tu v kasárňach. Budeš toho schopný ?

- Myslím že áno pane.

- Dobre. Oznam ostatným že sa výťahom hore vyvezieme prvý. Za nami pôjdu vozidlá v takom poradí ako sú označené. Mi, C2, C3, a nakoniec C4. V takom poradí budeme postupovať aj na povrchu. Oznam im to.

- Áno pane, - odvetil Ermino a pustil sa do práce.

Jon sa otočil k ostatným chlapom. Prezrel si ich a oni si prezreli jeho. Potom si zložil prilbu a naznačil ostatným aby tak urobili tiež. Spravili to aj šoféri a strelci.

- Počúvajte ma. Na tento post kde som, som sa dostal podvodom. Oklamali ma. Čítal som vaše spisy a nie ste na tom inak. Sľúbili vám pohodlnú prácu, len sem tam výjsť na povrch a niečo tam spraviť. Namiesto toho sme pod utajením, nesmieme nikomu nič povedať a budeme vykonávať extrémne nebezpečné operácie. Všetci sme boli podvedení a rovnako tak budeme všetci spolu držať a spolu prežijeme. Nechcem medzi nami vojnu. Pochopili sme sa ?

Niektorý z vojakov sa vyhýbali Jonovmu pohľadu, iný zas letmo prikývli. Do očí sa mu pozeral len nízky širokoplecý vojak s vyholenou potetovanou hlavou. Jon prebehli zimomriavky po chrbte keď sa naňho pozrel. Ten muž istotne nebol v poriadku. Mal nejakú chorobu alebo čo. Bol to on s koho Jon minule cítil alkohol a hneď ako sa im stretli pohľady zistil že muž má zakalený zrak.

- Áno pane, pochopili sme sa, - prehovoril muž zo zakaleným zrakom.

- To som rád, - zakončil Jon a obrátil sa k Ermovi. – Tak čo ? Máš to ?

*

Za krátky čas sa už štyri Ťavy trmácali púšťou. Medzi vojakmi v C1 vládlo prevažne ticho. Všetci ticho premýšľali na tým, čo im Jon povedal. Ticho prerušovala len občasné zapraskanie vysielaciek. Jon nemal najmenších pochybností o tom, že ich odpočúvajú. Bola to skúška. Prvá misia pri ktorej sa buď osvedčia, alebo zlyhajú. A Jon sa rozhodol že sa osvedčia.

- Ak pôjdeme týmto tempom, za tri minúty sme v cieľi, - oznámil Jonovi jeden zo šoférov.

- Dobre. Trochu spomaľte. To hniezdo obkľúčime. Erm ?

- Áno pane ?

- Oznám C3-ojke nech sa odtrhne a pokračuje po ľavej strane. C4-rka nech pokračuje po pravej strane. Neudrieme z jedného smeru ale obkľúčime ich. Z východu sú kamene. Tam sa nedostaneme.

- Vykonám pane.

- Kto je tu čatár ? Alebo nejaká vyššia hodnosť ?, - otočil sa Jon k mužstvu.

- Ja pane, - kývol naňho muž zo zakalenými očami a potetovanou hlavou. - Čatár Matteo Rosina.

- Dobre Matteo. Budeš sa držať pri mne. Pôjdeme dovnútra prvý.

- Rozkaz pane.

Jona striaslo keď si predstavil že bude bojovať po boku toho muža. Bol naozaj zvláštni. Zo spisu sa o ňom dozvedel že nemal absolútne žiadnu rodinu a ani priateľov. Bol to vlk samotár. Nedávno ho pristihli v skladoch ako kradol rôzne lieky a pripravoval si z nich opiáty. Dali mu na výber. Väzenie do konca života alebo členstvo v Chimére. Bol to vlastne zúfalec bitý životom. Ako kopa ďalších členov Chiméry.

- Sme na mieste, - ozval šofér.

Jon pozrel cez čelné sklo. Nič len piesok. A v piesku diera. Malá čierna diera s ktorej tiahla smrť.

- Šoféri a jeden strelec zostanú v transportéroch. Ostatný von.

Vojaci otvorili zadné dvere a vyskákali do piesku. Ochranné obleky im začali okamžite pracovať. Filtre prečisťovali vzduch a olovené vrstvi zabraňovali preniknutiu radiácie.

- Pri vozidlách nechajte jedného vojaka. Ostatný vytvorte rojnicu a opatrne sa približujte k diere, - zadeľoval rozkazy Jon.

- Siete máme zobrať so sebou ?- opýtal sa niektorý z veliteľov iného družstva. Všetci boli prepojený na komunikačnom kanáli 33,8 takže každý počul každého.

- Áno. Potrebujeme dostať aspoň troch živých, - oznámil Jon.

Vojaci sa v rozostupoch blížili k diere. Ukazovatele oblekov indikovali zvýšený tep. Niektorým sa od adrenalínu roztriasli ruky. Podobné veci sa totiž nediali často.

- O aký druh mutantov ide ?, -opýtal sa ktosi.

- Z presnosťou to povedať neviem, ale myslím že ide o tých malých zubatých jašterov, - odvetil na otázku Jon.

- To bude masaker, - okomentoval to ktorísi z vojakov a zasmial sa.

Všetky štyri družstvá dorazili k diere. Bol to vchod do jaskyne. Nebol kolmý. Dal sa tam vstúpiť po vlastných nohách.

- C1-tka a C2-ka ideme prvý. C3-ka, pripravte si siete. C4-ka ostanete tu a budete nás istí, - rozvrhol úlohy Jon. - Ideme.

Prvý vošiel do jaskyne. Za ním vošiel čatár Matteo Rosina. Nasledovali ich ďalší vojaci. Na plexisklové priezore heliem si založili nočné videnie. Celú jaskyňu mali ako na tanieri. Pomaly pokračovali vpred. Jaskyňa sa stále zužovala. Cez niektoré úseky mali niektorí vojaci problém prejsť.

Zrazu sa však dostali do veľkej siene. Na šírku mohla mať jaskynná miestnosť zo dvadsať metrov a na dĺžku dvadsaťpäť. Jon do miestnosti opatrne vstúpil. Na strope zbadal podozrivé objekty.

- Chlapi pozor, niečo je na strope.

-To sú vajcia. S toho sa ti potvory liahnu. Keď donesieme na základňu toto, veliteľstvo bude nadmieru spokojné, - skonštatoval ktorísi z vojakov.

- Pozor !, - ozvalo sa v komunikátore a vzápätí nasledovala salva zo samopalu.

Jon sa otočil doprava a uvidel ich. Na tucet vojakov ktorý sa prepchali otvorom sa rútila asi dvadsiatka polmetrových zelených mutantov z obrovskými tesákmi.

Na Jona jeden vyskočil no než stačil napáchať nejaké škody, rozprskol sa v prívale aqardínových guliek. Matteo stihol pohotovo zareagovať rýchlo skosil aj ďalšieho mutantu.

- Sú napravo ! Strieľajte, strieľajte.

Samopale zapraskali a mutanti sa zmenili na nehmotnú kašu.

- Toho nie! Počkajte. Vystrelíme naňho sieť !

Kým však vojaci stihli vystreliť sieť, mutant bleskovo vyskočil a zaťal svoje tesáky do stehna jednému z vojakov.

Ostatný nemohli strieľať lebo hrozilo že vojaka zasiahnu. Ten však pohotovo vytiahol pištoľ a vylial mutantov celý zásobní do hlavy.

- Skap ti sviňa, - zručol na mrtvolu mutantu.

- Pomôžte mu, kto je tu medik ?

- Ja, - priskočil k ranenému jeden z vojakov a hneď sa pridali ďalší.

- Stiahnite ranu a upchajte diery v obleku. Vy dvaja ho okamžite vyneste. Ostatný vytvorte klin. Ideme v pred.

Vojaci sa zoradili do formácie a posúvali sa vpred. Každý mal oči na stopkách. Jon v prede klinu opatrne vykročoval. Mutanti sa mohli schovávať za ktorýmkoľvek výčnelkom kameňa a tých tu bolo hodne.

- Tam vpred, za tým špicatým kameňom. Neviem koľko ich tam je ale sú tam, - zahlásil Jon. Vďaka špeciálnej prilbe ho nepočul nik a nič iné len vlastný muž.

- Vidím ich, - potvrdil Matteo a zamieril na nich svojou baterkou.

Mutanti završovali a prudko vyskočili. Vrhli sa dopredu rovno na Jona. Ten potiahol kohútik na novom samopale AK92 a zopár ich zložil.

- Siete ! Vystrelte na nich tie siete, - kričal Jon.

Ani nie o sekundu na to vyleteli spoza jeho chrbta špeciálne siete z oceľových lán. Rázne do seba zapletali vzduchom letiacich mutantov a strhávali ich k zemi. Jon však musel strieľať, lebo spoza kameňa sa hrnuli ďalší a ďalší.

- Granát, - zakričal ktosi a za okamih jaskyňou otriasol výbuch. Kamene sa rozleteli a v jaskyni bol nepriehľadný dym.

- A teraz čo ? Nevidím ani prt.

- Ale aspoň žiješ.

- Ku sebe, - zavelil Matteov hlas.

- Do kruhu. Vytvorte kruh. Chrbtami k sebe, - doplnil ho Jon.

Chlapi sa behom pár sekúnd stmelili do kruhu. Každý pevne zvieral svoju zbraň a čakal. Za chvíľu sa dym rozplynul a znova videli. Na kameňoch našli pár zdochýnajúcich roztrhaných tiel a tak ich podorážali. Prehľadali aj zvyšok jaskyne no ďalších mutantov nenašli.

- Dobre chlapi. Naložíme ich do debien.

Chlapi začali zúrivo sa metajúce telá pchať do kovových debien. Pridali k nim aj veľké vajcia z nevyliahnutými mutantmi no veľkú hromadu už nemali kam dať a tak zostala ležať uprostred jaskyne.

- Čo s nimi pane ?, - spýtal sa ktorýsi z vojakov Jona.

Ten odistil zbraň a za pár sekúnd bola z vajec jedna veľká, mazľavá kaluž.

Keď vyniesli všetky debni na povrch Jon dal odpáliť vchod do jaskyne aby tam už nenašli útočisko žiadne zmutované organizmi.

Jon sa pozrel po svojej jednotke ako pilne pracuje a zvláča ťažké debny k transportérom. Z výsledkom akcie bol nadmieru spokojný.

- Výborne. Som s vami spokojný. Vidím že to spolu dotiahneme ďaleko, - oznámil svojim podriadeným Jon. – Naložte tie debni do transportérov a vrátime sa naspäť.

Vojaci sa chopili železných debien a začali ich nakladať do transportérov. Jon zašiel za zraneným.

- Ako je na tom ?, - opýtal sa medikov.

Jeden z doktorov za zatváril bezmocne, - stabilizovali sme ho a uviedli sme ho do umelého spánku. Je kontaminovaný baktériami zo zubov toho bastarda a taktiež ho zasiahla radiácia. Tu mu nepomôžeme ale na základni má šancu. Pomoc musí dostať minimálne do troch dní.

- Dobre, zostane pri ňom. Poponáhľame sa.

Jon vyskočil z transportéru a blížil sa k tomu svojmu. Táto pancierová obluda naozaj mala čo do seba. Vyšiel p rebríku a keď zistil že posádka je kompletná zabuchol za sebou ťažké dvere a zavrel závoru. Stroj začal automaticky filtrovať vzduch aby sa vo vnútri dalo dýchať aj bez prílb.

- Pane, - ozval sa Erm od vysielaciek.

- Čo sa deje ?

- Na radaroch sme zachytili podozrivé signáli. Smerujú z východu od pobrežia, - informoval šofér.

- Čo by to mohlo byť ? – Jon postrehol že sa mu ponad plece nakláňa Metteo Rosina no nechal to tak. Ved' to bol čatár. A navyše dnes mu zachránil život.

- Je to niečo veľké. Pochybujem že je to nejaký organizmus, - informoval Jona druhý šofér.

- Čo budeme robiť, - opýtal sa Erm.

- Prepoj nás na základňu.

Erm stisol zopár tlačidiel a pokrútil niekoľkými kolieskami. Následne sa z jedného mikrofónu ozval hlas.

- Tu operačné stredisko. Počujeme vás.

Jon sa naklonil k mikrofónu a spustil. – Tu veliteľ Chiméry rotný Jon Müller. Žiadam o prepojenie na plukovníka Levinskeho. Opakujem. Tu Jon Müller. Žiadam k vysielateľke plukovníka Levinskeho.

- Príjem. Tu plukovník Albert Levinsky, - zapraskal vo vysielateľke Levinskeho hlas. Jon mal pravdu keď sa domnieval že ich budú odpočúvať. Inak by Levinskeho nejaký ten čas hľadali no on bol hneď pri vysielateľke. Nemal s toho dobrý pocit.

- Plukovník Levinsky ? Zachytili sme neznámi signál prichádzajúci od východného pobrežia. Ide o väčší objekt neorganického pôvodu. Aké sú inštrukcie ?

Nastalo ticho. Na druhej strane sa zrejme radili.

- Mutantov ste zabezpečili ?, - ozval sa Levinsky.

- Áno. Misia bola úspešne završená, - rýchlo hovoril vzrušený Jon. Ktovie čo mohla byť tá vec na radare. Neskutočne túžil zistiť to.

- V tom prípade choďte a zistite o čo ide. Priebežne nás informujte.

- Vykonám pane, - šťastne odvetil Jon a položil slúchadlo vysielateľky na vešiak. - Vyrážame chlapi. Na východné pobrežie. Zistíme o čo ide. Erm, oboznám ostatné vozidlá o čo ide.

Jon sa obzrel po svojich mužoch a z ich tvárí vyčítal že sú rovnako vzrušený ako on. Podobné veci sa vlastne ani nediali. Bola to veľká novinka. Jon pod nohami zacítil vibrácie motora a hneď nato sa už Ťavy predierali cez pieskové duny. Ostré slnko oslepovalo šoférov a tí museli nadstaviť vyššiu matnosť skiel na oknách. Šliapli na pedále a trocha pridali. Kolesá sa zabárali do piesku ale štvornápravové vozidlo z pohonom na všetkých osem kolies s tým nemalo problém.

Nehrozilo že dôjde palivo lebo Ťavy boli na solárny pohon a keby sa zotmelo mali záložne batéria ktoré by vydržali celú noc.

Po niekoľkých kilometroch dal Jon rozkaz zastať za veľkou piesočnou dunou, aby ich nikto nemohol vidieť. Z jej vrcholu bi mali dovidieť k pobrežiu ktoré bolo vzdialené možno jeden a pol kilometra.

- Erm, zober zo sebou vysielateľku. Vonku je vietor a komunikátory nám nebudú stačiť. Metteo a vy ostatný pôjdete so mnou. Strelci zostanú tu. Keby sa niečo dialo stiahnite sa za tamtie duny, - ukázal cez okno Jon šoférom.

Potom prebehol k dverám a otvoril ich. Vyskočil do horúceho piesku a hneď začul filtrovacie a chladiace zariadenia. Obe išli na plný výkon. Za ním skočil Matteo, Erm a ďalší štyria vojaci. Zavreli dvere a dali sa stúpať hore kopcom. Nik nič nehovoril. Všetci boli napätý ako struny. Křčovito zvierali svoje zbrane a lačne upierali zraky na vrchol piesočného kopca.

Pomaly ale isto sa k nemu blížili.

- Do šľaka, - uľavil si Erm ktorému sa zaplietli nohy a spadol na zem.

Jona rozosmiala reakcia celého tímu. Hneď ako sa Erm sklátil na zem a zahrešil všetci naňho miereli samopalmi.

Erm sa zodvihol a pokračovali ďalej. Ešte pár krokov a budú tam.

Na vrchole duny.

Jon ktorý išiel prvý zaľahol na zem a na vrchol sa opatrne priplazil. Ostatný nasledovali jeho príklad.

Doplazili sa až na vrchol kopca a keď pozreli k moru onemeli od prekvapenia.

Také čosi ešte nikdy nevideli.

Bolo to niečo neuveriteľné.

- Ak ma môj zakalený zrak neklame, - ozval sa Matteo, - tak tam dole stojí ...

- Loď, - dokončil zaňho šokovaný Jon.

Veľká bojová loď.

